

Curbelo beschrijft nauwkeurig hoe de aarde ten noorden van zijn dorp scheurde, gevolgd door talloze vulkaanuitbarstingen. Een zee van miljoenen kubieke meters lava overspoelde een kwart van het eiland, later bedekt door vulkanische as. Terwijl dertig kraters zichzelf omhoog werkten in een gebied van slechts 8 km² werden een dozijn dorpen en tientallen solitaire boerderijen verzwoegen.

In de zee dreven talloze dode vissen of ze werden op de kust geworpen. Verschrikkelijke hitte, giftige dampen, duisternis en gloeiende asregens plaagden het land, er was overal rook en angstaanjagend lawaai – een ware inferno. Tot op Tenerife, dat 250 km verder ligt, was het geluid te horen. Negentien dagen lang brandde de aarde, tijdens de eerste erupties, en daarna ging de zon zes jaar lang schuil achter aswolken.

Gelukkig wisten alle eilanders zich op één na in veiligheid te brengen maar de veestapel was niet overal te redden. Het zuidwesten van Lanzarote, eens een vruchtbaar landbouwgebied veranderde in een doods maanlandschap. Het eiland werd wel een heel stuk groter dankzij de lavastromen die in zee terechtkwamen. In 1824 vonden de laatste uitbarstingen plaats. Sindsdien houdt de aarde van Lanzarote zich rustig, dat wil zeggen: aan de oppervlakte. Het nationaal park is genoemd naar het eerste dorp dat tijdens de vulkaanuitbarstingen van 1730-1736 weggevaagd is. In totaal zijn tijdens deze zes jaar durende erupties maar liefst elf dorpen van de aardbodem verdwenen en is er maar liefst bijna honderdtachtig vierkante kilometer landoppervlakte voorgoed veranderd.

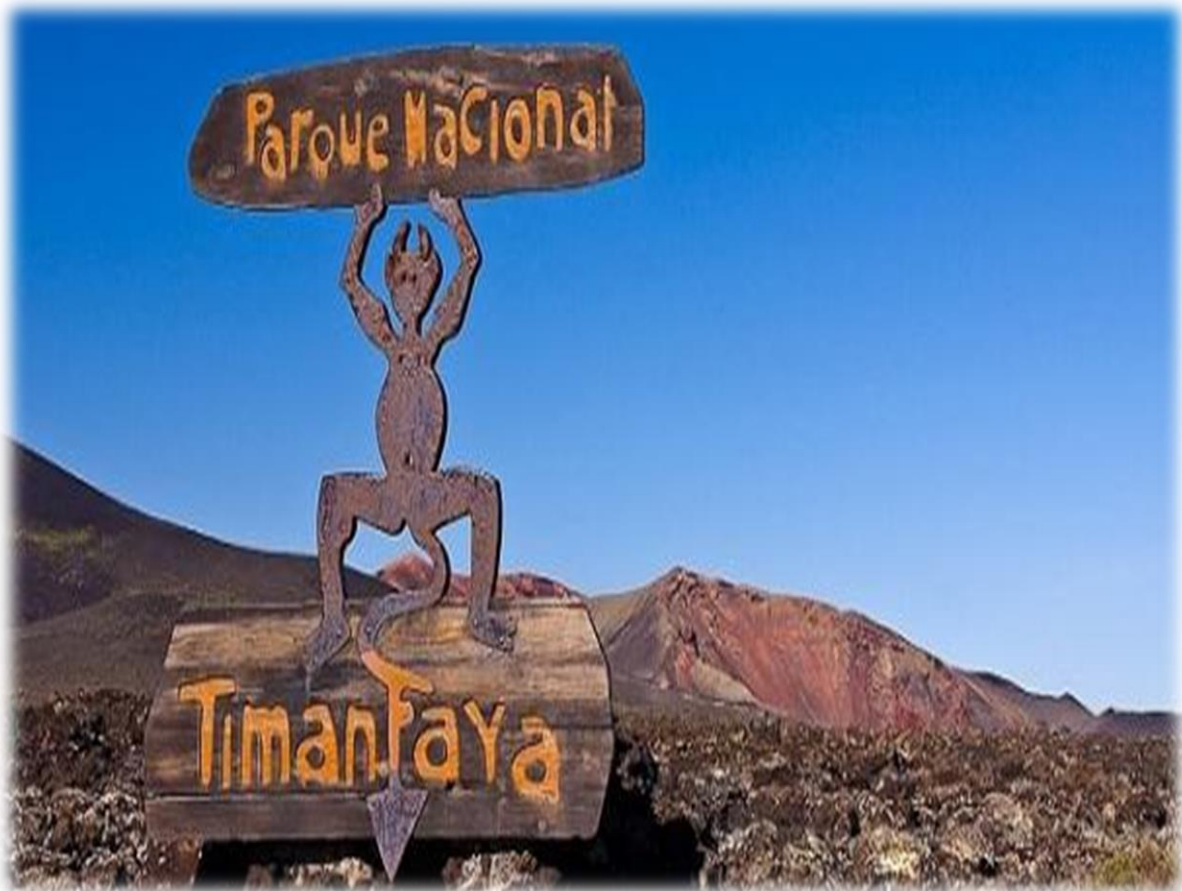
We gaan op een, nog actieve, magmakamer staan. Deze magmakamer bevindt zich ongeveer 3 km onder het aardoppervlak. Op één meter diepte wordt een tak van een droge stuik tegen de hete steen gehouden waarna het eerst begint te roken en zowat een halve minuut later ontbrandt de tak spontaan.

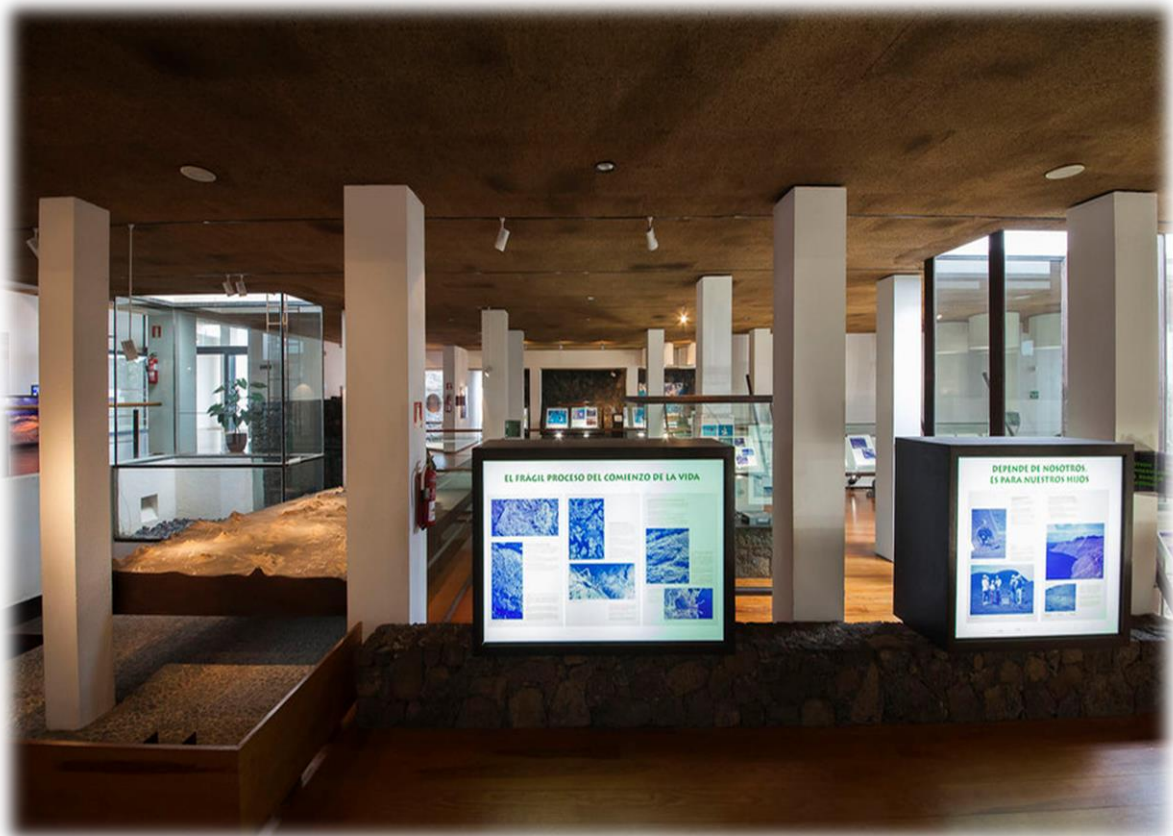
Wanneer een emmer water in een gat in de grond wordt gegoten, spuit dat er als stoom met grote kracht uit. Je hebt slechts 2 seconden om er een foto van te nemen.

Bij het restaurant is een put van ongeveer acht meter diep, waarop permanent gebarbecued kan worden. Op de bodem van de put is het 300 °C. Dit park is, hoe kan het ook anders, een ontwerp van César Manrique.

In het park is er ook een restaurant met de toepasselijke naam El Diablo wat duivel betekent. Manrique ontwierp een metalen duivel welke je overal rond het Nationaal Park aantreft.

We brengen ook nog even een bezoek aan het museum Timanfaya waar we alles te weten komen over vulkanen en zijn gevolgen. In een donkere kelder krijgen we een simulatie van een vulkaanuitbarsting met geluid en lichteffecten. Een fascinerende gebeurtenis die echter niet kan weergegeven worden op foto.

Nadien brengen we een bezoek aan de Cueva de los Verdes. Het zijn echter geen groene grotten zoals de naam zou doen vermoeden.

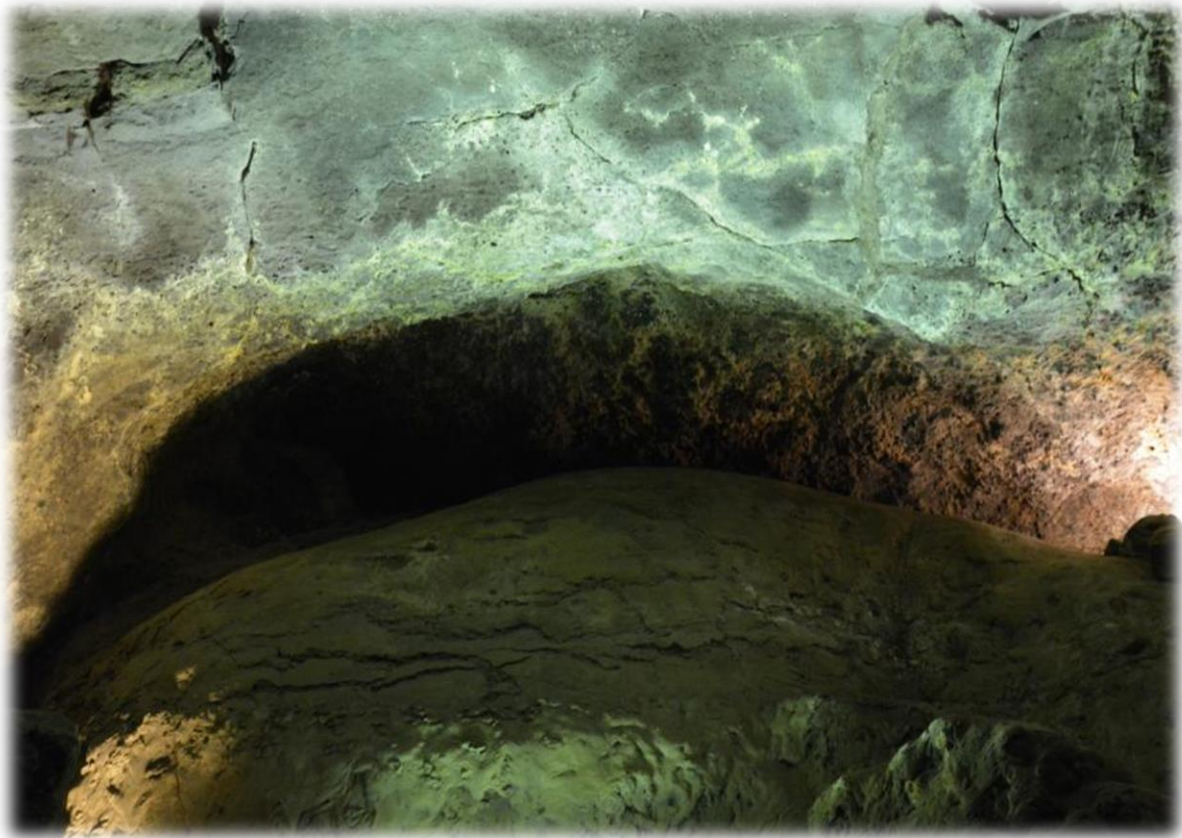
De grotten zijn in de 16de eeuw eigendom geweest van de familie Verde, vandaar de naam.
De grotten dienden tevens als schuilplaats bij inval van piraten.

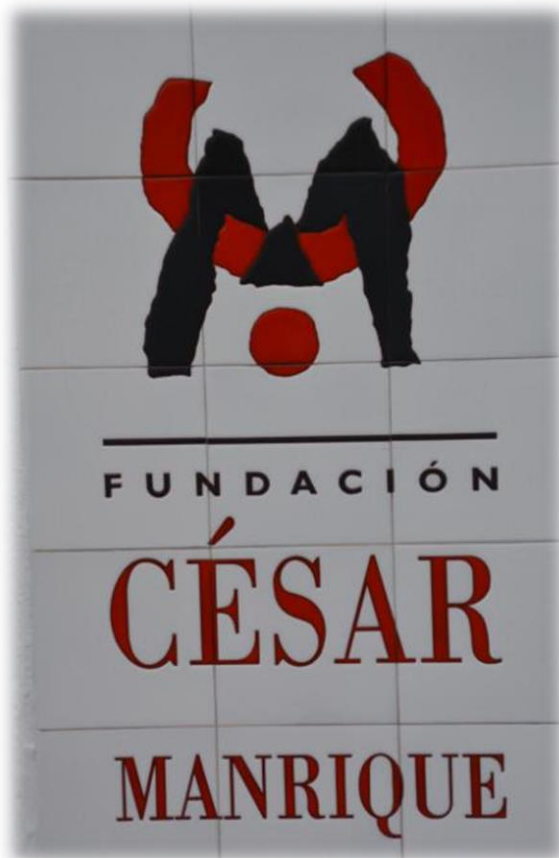
Tijdens een uitbarsting van de vulkaan Corona is er een prachtig vulkanisch grottenstelsel ontstaan. Dit geschiedde vrij recent: zowat vijfduizend jaar geleden. De grotten zijn ontstaan door een samenspel van stromende lava en afkoelend zeewater. Cueva de los Verdes telt ongeveer zeven kilometer aan grotten en gangen.

Tegenwoordig zijn de grotten open voor het publiek. Ongeveer één kilometer van de grotten is toegankelijk. Je mag niet op eigen houtje de grotten in. Dat gebeurt altijd onder begeleiding van een gids. Die voert je tijdens een rondleiding van ongeveer vijftig minuten door de grotten. Tijdens deze rondleiding wordt je alles uitgelegd over de grotten. Dit doet de gids in het Spaans en het Engels. En vooral op het einde ben je getuigen van een groots spektakel.

Even verderop is er nog een toegang tot het grottenstelsel, Jameos del Agua. Ook dit was weer een idee van Manrique. Dit grottenstelsel gaan we echter niet bezoeken, enerzijds omdat er geen tijd voor is en anderzijds vind ik het niet zo mooi.

Normaal zouden we ook een bezoek brengen aan de woning van César Manrique, waar hij tot aan zijn dood verbleven heeft. De woning is nu ingericht als een museum. Evenwel is door de corona het museum gesloten. Ik voeg hierbij toch enkele foto's bij van het museum.

Manrique heeft zijn woning zodanig ontworpen, rond en op het lavaveld, dat het lijkt alsof er lava door het venster in zijn woning is gevloeid.

Overal op Lanzarote stuit je op César Manrique, op zijn naam of in elk geval op zijn erfenis. Surreëel gevormde bezienswaardigheden, galerieën en straatbeelden, designmenu's in restaurants, gerestaureerde villa's, het logo van het eiland; het is bijna onmogelijk deze man te ontlopen.

César Manrique is steeds zichzelf gebleven. Ooit had hij voor koning Hoessein van Jordanië een vakantiewoning ontworpen. Een paar jaar nadat de woning was afgewerkt kwam de koning op bezoek bij Manrique en Manrique gaf de koning een rondleiding in zijn woning. Onbewust nam de koning een sigaret waarop Manrique zei : “Sire in deze woning wordt niet gerookt en hier ben ik koning!” Hierop stak de koning zijn sigaret terug weg.

Manrique zelf heeft nooit aan politiek gedaan maar had grote invloed op de bewindvoerders. Hij was tevens goed bevriend met de president van Lanzarote wat uiteraard heel wat deuren deed opengaan. Manrique heeft, in de jaren 60, een tijdlang verbleven in Amerika. Het is in die tijd dat er gebouwen werden opgetrokken met meer dan 4 verdiepingen.

Manrique heeft er ook voor gezorgd dat de meeste huizen niet hoger mogen zijn dan vier verdiepingen. Ze moeten bovendien wit geschilderd zijn. Verder zijn grote reclameuitingen verboden. Dit alles om het eiland zo veel mogelijk in zijn oorspronkelijke staat te houden (in tegenstelling tot eilanden als Gran Canaria en Tenerife waar door massatoerisme veel "beton en neon" te vinden is).

Manrique maakte al jaren zijn beklag bij de lokale overheid over een gevaarlijk kruispunt op 50 m van zijn woning. De overheid wilde het kruispunt echter niet herinrichten. Op ditzelfde kruispunt overleed Manrique op 73 jarige leeftijd tijdens een verkeersongeval...

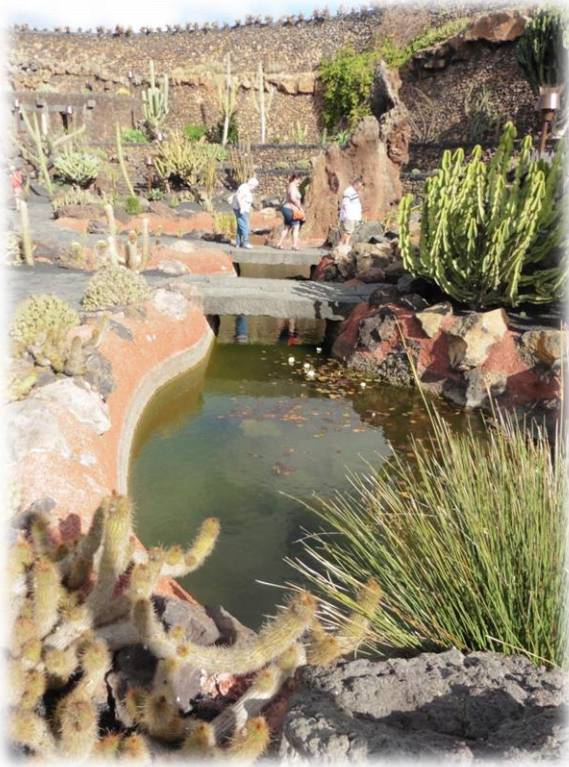

Onderweg maken we nog een stop aan Mirador Del Rio. De belangrijkste kunstenaar/architect op Lanzarote was César Manrique. Mirador del Rio is onder andere door hem ontworpen. Ook deze foto's zijn van een vorige reis want vandaag was er mist.

Het gebouw is geheel ontworpen uit lavasteen zelfs de bankjes waar je op zit. De cafetaria heeft twee ramen, die er uitzien als twee ogen, om naar de omgeving te kijken. Op deze foto is maar één raam te zien.

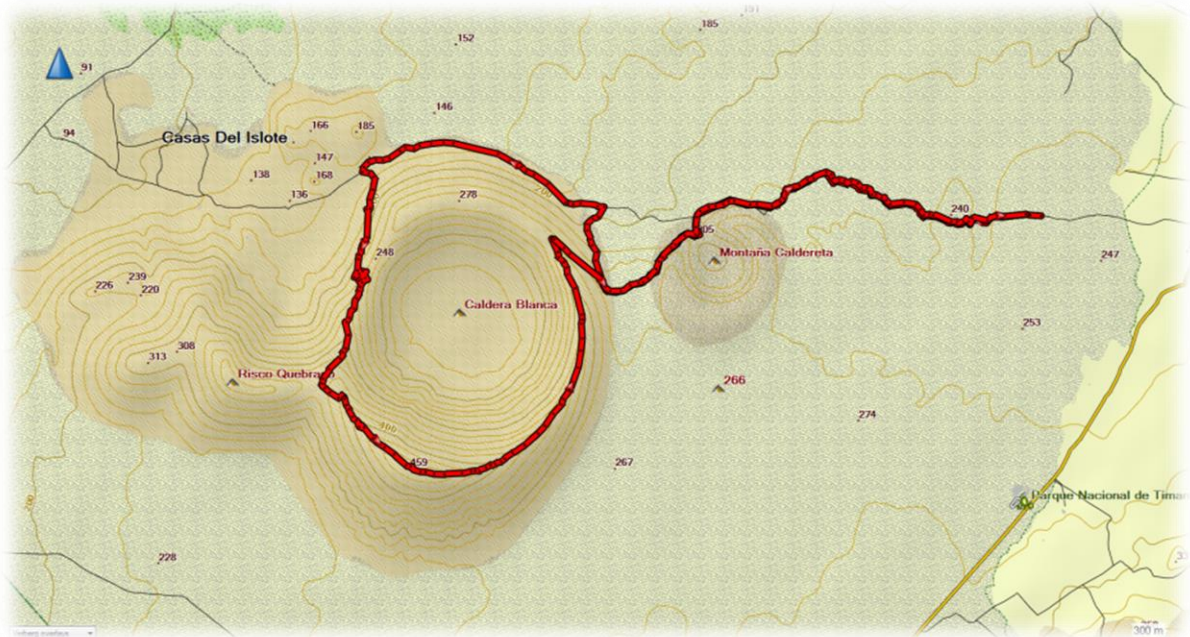
We brengen ook een bezoek aan de cactustuin, eveneens een ontwerp van César Manrique die hiervoor een oude steengroeve uitgekozen heeft. Het was tevens zijn allerlaatste project. Er staan meer dan 10.000 cactussen.

Boven aan de cactustuin staat een gofiomolen. Gofio is een typisch Canarisch product. Het bestaat uit geroosterd maïs of gerst dat fijngemalen wordt. Van gofio kunnen allerlei gerechten gemaakt worden. Vroeger gebruikte men het vooral om lang houdbare koeken te maken. Helaas is het aantal momenten dat je gofio gemalen kunt zien worden door de molenaar steeds zeldzamer. De molen wordt meer gebruikt als decorstuk voor vakantiefoto's dan dat gasten iets leren over gofio.

Vrijdag 11 december 2020

- Wandeling : Caldera Blanca
- Gebied : Mancha Blanca
- Afstand : 10 km
- Stijgen : 450 m
- Dalen : 450 m
- Duur : 4 uur

Op de foto hierboven zien we de Montaña Calderata met daarachter zijn grote broer Caldera Blanca. Het is de Caldera Blanca die we vandaag zullen beklimmen. De dag begint zonnig maar tijdens de klim krijgen we toch terug te maken met slecht weer. We hebben eigenlijk de ganze week nogal slecht weer gehad. De eerste keer dat ik dit, in deze periode, meemaak.

Eerst is er een aanlooproute over lavavelden en over sintelpaden, naar de voet van de krater.

We komen eerst voorbij de Montaña Calderata die opengescheurd is. Men kan er dus gewoon instappen.

Onder ons liggen enkele schapenstallen.

De Caldera Blanca is de tweede grootste krater van het eiland. De grootste krater kan niet beklommen worden door erosie. De bovenrand van de Caldera Blanca heeft een diameter van ongeveer 1.000 m. Het hoogste punt is 458 m boven de zeespiegel. De bodem zelf ligt op 160 m boven de zeespiegel. Vanaf het hoogste punt van de kraterrand tot de bodem van de krater is het dus ongeveer 300 m. Deze krater is drieduizend jaar oud. Vandaar dat hij door verwerking en kalkafzetting wit ziet.

We hebben de top bereikt. Als de mist even optrekt hebben we vandaaruit een fantastisch uitzicht over het gehele Nationale Park.

Om de toeristen te vermaken heeft men op de begane grond, met pikzwarte lavastenen het silhouet van een muis getekend.

Van op de kraterrand van de Caldera Blanca (witte krater) kan men duidelijk de zwarte lavastroom van 3 eeuwen geleden zien rond de Montaña Caldereta, die net als de Caldera Blanca niet uitgebarsten is tijdens de laatste erupties.

Zowat de eerste helft van de kraterrand van de Caldera Blanca is vrij eenvoudig te bewandelen. De tweede helft is minder makkelijk. Daar heeft men toch een zekere tredzekerheid nodig en bij hevige windstoten blijft men beter weg van de kraterrand.

Als we aan het eten zijn komen er enkele canariensissen boven onze hoofden vliegen en zweven. Als je wat brood gooit komen ze tot op 1 meter van ons. De canariensis is een ondersoort van de raaf.

Na onze wandeling brengen we een bezoekje aan Teguise, de vroegere hoofdstad van Lanzarote.

Met zijn witgeschilde gevels is het een van de mooiste Spaanse koloniale steden, niet alleen van Lanzarote maar van de hele Canarische archipel. De stad werd gesticht in de 15de eeuw en was tot 1852 de hoofdstad van de conquistadores.

Het gros van de toeristen bezoekt Tegui op zondag, tijdens de wekelijkse markt. Vrijwel het hele centrum wordt betrokken bij de markt. Al vanaf negen uur 's morgens, als de markt officieel start, worden toeristen met busladingen tegelijk afgezet in Tegui.

Teguisé heeft een rijke historie. Het centrum van Teguisé bestaat vooral uit gebouwen die stammen uit de zestiende en zeventiende eeuw. De straatjes van Teguisé geven je dan ook het gevoel dat ze uit lang vervlogen tijden stammen. Teguisé heeft de tand des tijds prima doorstaan. Het dorp (of is het toch een nog geen tweeduizend inwoners tellende stad?) is altijd prima onderhouden geweest. Wie Teguisé bezoekt die zal geen vervallen woningen zien staan in het centrum.

We logeren de volledige vakantie in hotel Barcelo. Dat is sowieso een van de betere hotels van Costa Teguisse. Zowel het ontbijt als het avondeten is in buffetvorm en overvloedig. Daar ik er al zo lang kom heb ik een goed contact met het hotel- en keukenpersoneel. Een bijkomend voordeel is dat dit hotel enkel voor volwassenen is. Dus geen jellende kinderen in de gangen.

Wel, het was voor mij een eer om deze, kleine, maar zeer toffe groep te mogen begeleiden. Ik heb er veel plezier aan beleefd. De blaren en de kleine verwondingen die jullie hebben opgelopen zullen spoedig genezen.

Misschien zien we elkaar ooit nog weer.

Andere reisverslagen van deze jongen kun je terugvinden op www.ludwighaese.be

Ludwig D'Haese

benaltijdweg@gmail.com

Tekst

Ludwig D'Haese

Foto's :

Ludwig D'Haese en andere groepsleden